

B.A.R.

II
163298

GABRIEL BĂLĂNESCU

CARTEA ÎNTUNERECULUI

Gabriel Bălănescu

Cartea Întunerecului

1940

INSTITUT DE ARTE GRAFICE „LUPTA” N. STROILĂ, BUCUREȘTI

DOMNULUI
IOAN N. PAPAE
CĂRTURARULUI DE ELITĂ
PENTRU INIMA SA LARGĂ
PENTRU LUMINA TIPARULUI ACESTEI CĂRȚI
OMAGIUL CEL MAI CALD.

Notițele acestea ar trebui să poarte un infinit număr de date anterioare. Un infinit număr de explicații inutile.

De fapt nu există nimic înaintea lor.

Ba da, ar fi, — dar numai „chestiuni“ ciudate, indiferente: o trompetă care a răsunat în urechea unei păsărici, sau înjurătura perfectă a unui birjar în fața unui inevitabil shoot sentimental.

Lucrurile mari, ca și cele mici așa încep: indiferent. Și sfârșesc catastrofal.

Parcă Dumnezeu a suflat pe statuia de lut pentru ca să facă un neamț, un indian sau un ovreiu! Nu! Nu a dorit, — sunt sigur —, să facă un om.

A creiat un Adam experimental pentru viitoarele pretexte ale copiilor din flori.

Cea mai perfectă, cea mai stabilă și mai fericită creatură a lui Dumnezeu rămâne Diavolul, pe care noi *oamenii*, socotindu-l fără egal, l-am luat să ne patroneze *frica, plictiseala, mila* și alte atribute dobitocești.

Nesupărat nici de întuneric, nici de lumină, nici de moarte, ci numai de legende, mici răutăți ale oamenilor.

Plictiseala este de natură pur drăcească. Dracul ignorând esențele, ignorând metafizica — (o „problemă” care pentru noi oamenii de mult a început să devină un supliciu) — are priză directă, neatenuată, în viață, în trăirile pământești.

„Ad maiorem dei gloriam”

Mă înspăimântă amenințarea întunerecului. Mă îngrozește, adică, non-rezistența mea în fața întunerecului.

De pildă noaptea, care este un întunec minor,

sau dacă se poate spune, numai un preludiu al adevăratului întunec, nu mi-a schimbat nicio dată senzația oribilă a lipsei de păcat. Nu este asta cea mai perfectă non-rezistență? Ah!... luncarea noastră spre prostituția luminii...

Întunecul este singurul pedagog al vieții mele.

Întunecul trezește adevăratele elemente ale vieții, le învie.

Raskolnikof și-a consumat toată viața în amenințarea întunecului. Departe de soare. Departe de soarele care l-ar fi obosit într'o adorație falsă, departe de sprijinul unui Dumnezeu pe care nu l-am cunoscut și nu-l vom cunoaște.

Lumina trivializează totul sfâșietor. Marșul funebru al lui Beethoven, îmi pare, când îl ascult la lumină, ziua, neînchipuit de ridicol.

În schimb, chiar în existența minoră a întunecului, noaptea, — îmi strânge lângă mine toate nimburile uscate ale înșierilor, toate degetele arse ale dracilor. Simt pământul sguduit de toate emoțiile lui Dumnezeu din timpul zilei.

De aceea sunt convins că desperarea cerului, „prăpădul pământului“ va fi celebrat ziua.

Pentru ca să ne înduioșem unul de altul într'atâta de lumină încât să renunțăm la ea. În-suși Dumnezeu te constrânge până la urmă s'o uiți, să te dăruie întunericului nepieritor.

Iată, am în față „Torsul“ Miliței Petrașcu sau „Electra“. Niciodată nu mi-am închipuit sensibilitatea lor în funcție de *lumină*. N'am recunoscut acel „cult al formei pline legată de spațiu și de lumină“ cum apreciau cronicarii plastici ai revistelor. Cred că „Electra“ nu caută deloc „lumina și privirea omenească“. Pentru că abia atunci ar deveni direct o statuă. Ar fi, cu alte cuvinte, o neîndoioasă colaborare între prostituția luminii și prostituția concepțiilor noastre artistice.

Ar fi un bloc de piatră modelată, în loc să fie un instinct viu al vieții ce ne chiamă.

Ar fi o vizită inoportună în loc să fie o che-

mare către visul de dincolo, către adevăratul spațiu al lui Dumnezeu, al liniștei Lui de întunec și de înspăimântare omenească.

Vom merita noi vreodată întunerecul la care ne chiamă permanent cerul?

Trebue să mă îngrijoreze echilibrul de astăzi între întunec și lumină.

Va triumfa statuia și „cultul formeii pline“, în locul umbrelor întunerecului ce ne stăpânește destinul.

Și cândva, — dincolo — vom pretinde să ne fie văzute mâinile încrucișate și abureala ochilor inutili.

Orgoliul luminii

Nu știu, dacă singurătatea ar avea prea multă lumină, ce rost ar mai avea rugăciunea în singurătate, mărturisirea.

Refugiul în singurătate, într'o noapte deplină sau în moarte, este același.

De ce ne cramponăm atunci, (cu atâta disperare) în viață?

Oare nu ne-a plictisit înfățișarea ce ne-o dă lumina și lipsa ei de esențe stabile? Adică lipsa de orice esențe, de orice echilibru în ceea ce trebuie să devenim la sfârșitul sfârșitului.

Grandoarea luminii, universalitatea ei precisă, neîndoioasă, ocrotitoare, ne-a captivat.

Dar lecția cu care ne pregătește mereu noaptea n'o luăm în seamă.

Faptul nopții și faptul zilei nu sunt categorii de elemente ci însuși sensul și aparența sensului de viață și creație.

Este atât de ușor să observi cum noaptea își desvăluie cerul și înălțimile, iar ziua le orbește acoperindu-le.

Ziua ne dă senzația falsă a coborârii cerului, cu care ne mulțumim, încântați de onoarea ce ni se face.

Lumina este înspăimântător de superficială. La lumină trăesc și „rodesc” oamenii mediocri.

La întunec, geniile și stafiile, spiritele lor.

Aroganța zilei, orgoliul fără seamăn al luminii
mă desgustă.

Dulcegăriile ei mi-au răpit elanul și încrederea
în Dumnezeu.

Mi le voiu recăpăta numai după moarte, sau
„într'o altă copilărie“ cum spune Hanny.

„Toate luminile mă dor“ și voiu pleca spre
nouile porți numai cu „cântecul orbului în
palmă“.

Să-l dăruiesc Iadului, Raiului, să mă creadă,
să mă primească.

CÂTEVA ÎNSEMNARI INUTILE

M'am găsit în fața acestui „jurnal” — întâmplător, — după 365 zile consumate și numărate departe de el, departe de orice gând de revenire la bucuria și consemnul lui.

Fără îndoială, am ratat multe din cele 365 zile. Spre bucuria mea dealtfel.

Imi amintesc, cu o rară tristețe, de puținele zile adevărate, — inutil adevărate.

De pildă ziua în care ciudatul meu câine m'a recunoscut ca stăpân, gudurându-se de câte ori soseam acasă fără-de-folos precum plecasem.

Și încă sărbătoarea liniștită a miilor boabe de zorele pe care toamna mi le strecura în palmă. Au mai fost și altele. Le rememorez cu suficientă ușurință.

Iată Duminica în care un amic mi-a recitat

cu extraordinară gravitate, o *poezie* exasperant de goală, exasperant de folositoare.

După fiecare rimă simțeam o prăbușire, după fiecare accent în recitația lui majestoasă, îmi dădeam seama ce mirați sunt oamenii deștepți, cât de puțin stăpâniți sunt de spiritul drăcesc.

(Când se va sfârși prețioasa misiune a sfinților?) Celelalte zile toate deopotrivă de goale. Adică încărcate numai de fapte precise, inevitabile, necesare.

Faptele astea ale noastre supărătoare, mari și inteligente. Seci de prea multe eforturi.

Sunt foarte însetat de somnul pământurilor Orientului depărtat. Nu știu ce mă îndeamnă atâta către locuri ce nu le cunosc.

Poate istoria noastră a românilor cu ceea ce are ea pozitiv, adică tocmai cu ceea ce nu are.

Cred că există și o disperare a istoriei care nu corespunde niciodată cu disperarea noastră

a oamenilor, (noi nu avem nimic comun cu istoria decât în cazuri de forță majoră).

În definitiv istoria este egală cu zero în fața destinului lumilor.

Istoria a fost o excrocherie a oamenilor și a servit pentru alarma găștelor.

„Criteriile“ istorice au căzut totdeauna în fața unei oglinzi; rămânând astfel oglinda singură, goală.

Mă tentează mult Orientul; spre rușinea istoriei. Mă dispensez cu ușurință de gloria ei, pentru simpla trăire a unui om.

Comentarii întâmplătoare

Un bun prieten, fratele Gligore Leu, îmi trimete, încercând nu știu ce duiosie a întunecului, diverse notițe aproape alarmante, despre libertate și alte fleacuri în legătură directă cu diferența cu care se suportă două cranii alăturate.

Prima notiță, oarecum prețioasă începe așa: „iubesc gesturile și lucrurile absurde pentru că sunt lipsite de intenții. Oamenii sunt plini de intenții, deaceia au ajuns să trăiască în cea mai dezolantă promiscuitate cu sfinții“.

Această ciudată scrisoare, poartă un motto din Goethe, continuă cu sumarul unei călătorii prin niște deșerturi de spirit pe unde pretinde că lumina își avea temple și ochii ciucuri și sfârșește pe un ton apostolic (presupunând că apostolii au admirat umbrele ghilotinei): „cine mai continuă astăzi greșala de a căuta esențele pentru ca să le trăiască, sau care le trăește pur și simplu, este cel mai ordinar tricheur care merită disprețul unei lade cu gunoi“.

I-am răspuns modest pe-o albă „carte de vizită“: „*dacă ai fi câine!*“

Ce minunată perspectivă! Incântătoare! O posibilitate de existență cu care m'ași mândri.

Un imperiu de câini: idealul omenirii.

*

Octombrie 193..

Privighetorilor li se scot ochii pentru ca să cânte frumos.

Amănuntul acesta n'a tulburat inima niciunui *om*.

Dar ne-am dat seama cum cel mai frumos cântec vine din întunerecul ochilor?

Iată, noaptea continuă, sau noaptea din toate zilele, este sălașul Dumnezeirii.

Numai preludiul „cântecului trist“ al lui Ion Vinea încropește cu „asfințiturile“ cea mai perfectă geometrie a adevăratei vieți.

„Nu vă înspăimântați nimicuri umblătoare, de adevărul întunerecului pe care nu-l meritați“... aud glasul anofimpurilor.

Pregătiți cu temei ca Noe o nouă arcă și când întunerecul se va revărsa, să dați drumul porumbielului conștiinței voastre; și să nu-l mai așteptați. Niciodată nu se va înapoia de teama luminei. Și atunci lumina va fi întunerec și întunerecul lumină.

Vor dispărea contururile „formelor pline“ și toată arhitectura vieții se va sfârși în asfințitul cântecului ochilor fără de lumină.

Imi vor fi recunoscute atunci păcatele făcute din caritate?

Simplă fișă

O zi de iarmaroc într'unul din satele gorjene, mi-a confirmat predilecția oamenilor pentru lumină. Mi-am îndoit sărbătoarea ca o eșarfă cu care să păcălesc inima.

Am observat în tot neastâmpărul târgului, o vie curiozitate, un instinct precis pentru făgăduiala zilei: noaptea. (O obsesie permanentă pe care o recomand oricui).

Prezența soarelui deasupra capului nostru răspândea o desnădejde cumplită. Oamenii se separau ca în sânul unui viscol.

După miezul zilei înfrățirea din iarmaroc creștea până la imaginea unei catastrofe.

Lanțurile bărcilor se învârteau, se bălăbăneau cu atâta furie, încât sfidarea timpului era evidentă.

Căutau, bieții, să aibă cel puțin senzația lipsei geometriei stabilității înșelătoare a pământului.

Arborii întorși, paralelismul pământului cu orice mișcare a lor, casele scufundându-se, apărând apoi ca dintr'o minune, le astâmpărau tensiunea astrală a nopții care venea.

Odată cu primele scăpături de soare, totul începea să se schimbe; iar târziu nu mai amintea ce-a fost decât cele câteva palide lumini ale lămpilor singuratece.

A fost o noapte apoi, care stăpânea în puterea ei toate descântecele și toate furtunile lumii.

Poate una dintre acelea de care Matei Caragiale spunea că *n'a văzut două la fel*. „Eu care știu a prețui noaptea ca nimeni altul și care am iubit-o cum nu se poate iubi ziua, cu nesaț și cu

patimă". Să fi fost pecetea sfinxului care pândea totul? Să fi răătăcit șue, demodată și orfană într'un iarmaroc oltenesc?

Dumnezeu își arătase din nou atunci stăpânirea. Iar noi ne revărsam prietenia spre colegii noștri mai mari și mai desăvârșiți, dracii.

Noembrie 193..

Povestea simplă a unui păianjen, în legătură cu primul păcat ce mi-l recunosc.

Era un timp singuratec; plictisite ceasurile dolda de pustietate.

Prin fața geamurilor, se plimbau pălării stinghere lunecând spre culorile ascunse ale petalelor căzute în neștire.

Nu era nimeni și nimic de față, niciun catren înduioșat, nici-o simfonie din cele obicinuite în cazuri similare.

Un singur spectator, anonim, era superficial „cutremurat“ de ușoarele mele gesturi: Bob. Amicul meu Bob, păianjenul stăpânitor al curții. Serile, diminețile, soarele, îl prindeau în acelaș loc.

Intr'o zi l-am găsit în bibliotecă. Prostul!, ce-ar fi putut căuta acolo?

Ce rătăcire fantastică!... am exclamat ca un atlet, resemnat de neînsemnata lui înfățișare. (Penibilă înfățișare). Am râs de el.

L-am luat apoi binișor, cu o surcea, și l-am dus, — pitit cum era — la locul lui vrednic.

A doua zi l-am găsit tot în bibliotecă.

Ce să-i mai fac! L-am lăsat în pace.

Și mi-am adus aminte de Maica Domnului (Bob mi-a adus aminte de Maica Domnului), care comunicase (se pare) bunicilor mei din primele răsăriri și chinuri ale conștiinței, — vorba a ajuns până la mine — să ucid pe unde-l voi găsi pe Bob, sau pe altul din neamul lui.

Cu neputință.

Nu consimte nimeni, nu consimt zorelele la a-
ceastă dispariție. Nu consimte câinele meu.

N'ar consimți nici rima goală cu toate prăbu-
șirile accentelor patetice ale poetului de eri.

Bob nu este atât de fricos cum sunt ceilalți
păianjeni. Fuge, desigur, când simte mâna, pasul
sau lucrul omenesc primprejur, pentru că îi știe
cât sunt de orbi, de imprudenți. Și dintr'o sin-
gură lovitură ar rămâne de râsul plasei lui de
mătase putredă. Și mai ales de râsul muștelor.
De râsul boltei de viță, de râsul cerului. De râsul
marilor drame.

Odată cu toamna Bob nu s'a mai văzut. I-am
scris filele acestea în memoria lui, pentru ca să
fie mereu uitate în biblioteca lui Bob.

Și în dublul păcat ce mi l-a rezervat *consem-
nul Maicii Domnului*.

Pricina lui Gligore Seu

Un nou fragment de scrisoare, pe care l-am regăsit căutându-i data.

Imi scrie, în aceeași atmosferă dezolantă de înălțare: „Diferența între *Rai* și *Iad* este aparentă“.

Oamenii au căutat s'o exploateze, după ce au născocit-o, desigur în interese foarte meschine.

E drept că într'unul îți ispășești păcatele și într'altul naivitatea. Dar și asta este același lucru.

În fond *Iadului* îi poți foarte bine spune *Raiule* și invers. Cine se poate supăra. *Dumnezeu* nu se ocupă cu nici un fel de știință sau organizare laică, iar *Diavolului* îi convine, pentru că lui îi este dat să asimileze totul: orice imprudență, oricât ar fi de catastrofală.

Apoi, plictiseala lui îl ajută la cele mai grave treburi.

Notat dedesubt cu creion roșu: „Orice comentariu este inutil“.

Aniversare

Acest Decembrie trecut și gol! Acest Decembrie fără bun simț și gol!

Gloriile strânse peste Decembrie. Păcatele strânse peste Decembrie.

Uite-l se duce... îl regăsiți?

Decembrie a trecut gol ca un diamant peste pielea unui elefant.

A trecut Decembrie iubit numai de pisici și de diminețile strânse în gușa vrăbiilor amorțite.

— Decembrie!

— Fetelor săriți pleacă Decembrie.

— Prin fața casei dumitale, domnule artist, a trecut cineva? Trebuia să treacă neapărat. Atâta lipsă de observație nu e posibilă. Nu vezi, fetele îl caută nebune.

Trei accidente într'o zi.

Nu știu ce au fetele cu Decembrie.

— Ah! sufocantă animația asta, — ce s'a întâmplat?

- Domnule ești nebun?
- Pardon! Resping intimitățile.
- Domnule, fetele, — transpir îngrozitor. Cum dumneata ești absent? Extraordinar!
- „Mânați măi, hăi! hăi!“
- Nu se poate această batjocură, — n'o admit. Nu-mi dau seama ce poate fi.
- Și fetele toate aleargă, aleargă...
- Câmpurile pustii, munții singuri. Și dumneata zici că nu știi nimic? Vai de mine cât de trist sunt! Mai departe să văd, — mai departe nu știe nimeni?
- Vecine aleargă — sunt sigur, dumneata nu ești un ignorant; pe potecile astea n'ai văzut pe nimeni, n'a trecut nimeni?
- ?
- Decembrie...
- ?
- Trei accidente dom'le! Intr'o zi.
- ?
- Trei fete derutate. Una a lui Ion Păduraru,

alta a lui Stan Pescaru și a treia în stare de ebrietate pretinde cu îndârjire cel puțin opincile acestui fugar. Decembrie. Nu e așa, dumneata știi vecine?

— „Mânați măi, hăi-hăi...

— Sunt isgonit! Nu-mi dau seama, cu buhaiu, cu trâmbițe. Eu care vreau binele fetelor, eu care...

Ziua — Ha-ha-ha.

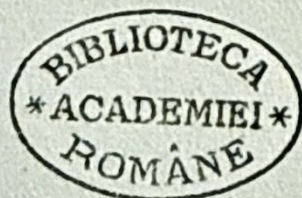
— Am fost trădat.

Cele trei fete: — Fugiți, Decembrie!

Noaptea: — Liniște. Nu-mi tulburați liniștea. Nu-mi stricați dispoziția.

— Vecine ce catastrofă cerească anunță muzica asta fără melodii, fără decor. Privește destrăbălarea stelelor. Fug dintr'un loc într'altul ca niște femei de stradă. Și luna le patronează această dezordine, aceste capricii fundamentale ale cerului.

Haotică adâncime a limpezimilor fugii lui Decembrie.

Cumplită desnădejde. Nimic nu mai e stabil.
Totul se clatină. Culoarele dispar. Oamenii,
unii petrec, alții se roagă și nimic nu-i mântue.

— Incotrò alergăm?

O descreerată: — Să fim cuminți? la ce bun!
Totul începe acum!

Perchiziții „spirituale“

De ce nu pot trăi oamenii izolați? Pentru binele omenirii? Este o absurditate!

Dar de ce am trăi izolați? Pentru ca să aspirăm la celebritatea zeilor?

Iată o încurcătură pe care nu o putem ierta și pe care o vom imputa cândva, „celor în drept“.

*

Dacă ar bănuși vreodată Domnul ce sentiment de duioșie experimentăm în seama Evangheliștilor ne-ar mai trimete un *Iisus* să moară pentru noi.

Dar care va fi poziția unui nou Iisus în mijlocul nostru, astăzi?

Și de ce primul a venit cu mult prea de vreme? Pentru a ne deruta?!

*

„Tinerețea noastră este necesară abia peste un secol“... ne surâd apele căutându-ne, ne dau cu tifla munții chemându-ne.

Inspăimântătoare perspectivă.

Și calendarele istorice ne inundă continuu tinerețea. Ne îndoiaie mereu spinarea sub greutatea cadavrelor lor.

Tinerețea noastră pierdută în dragostea unui cântec și regăsită dincolo de închipuiri.

*

Experiența noastră de fiecare zi nu va ajunge niciodată să însemneze mai mult decât uzajul celui mai neînsemnat obiect pe care noi îl întrebuințăm cu dușmănie.

*

Moartea este cea mai mare curiozitate a firii și temperamentului lui Dumnezeu.

Nu-mi pot închipui un om înspăimântat de moarte.

Oamenii au impresia numai, că se înspăimântă de ea.

De fapt *moartea* este cel mai pitoresc amănunt al vieții noastre. Cel mai frumos și cel mai esențial. Deci...

Dar dacă Mântuitorul nu ne-a dat această conștiință a morții, nu ne-a învățat să trăim familiar cu ea, atunci ce ne-a învățat?

Noi am învățat ceva unul dela celălalt. Am învățat anume, *prețiozitatea morții*.

Am privit adesea ceremonia unei înmormântări, spectacolul acela de carnaval pe lângă existența sfârșită a unui om este dezolant.

Oameni îndoliați, capete plecate în urma unui car prea împodobit, își dau sentimentul unei robiri fantastice. Este robirea fricei dobitocești și a resemnării.

Robirea teatrală a luminei.

Ingenuncherea ființei și atributelor ființei tale, în spatele unui „fenomen” neîntâlnit până acum decât de un singur om, *Cristos*, este o cutezanță care merge până la păcătoșenie.

„Sensul creștin al morții”, „moarte creștinească”..., fleacuri. Moartea n'are sensuri și este una singură, pentru pițigoi, câini, sau oameni.

Moartea însă, ca și viața, asemenea celor mai neînsemnate mișcări omenești sau celor mai înduioșătoare revelații cerești, răscumpără elementele contrarii ei.

*

Cât de frumoasă este Doamne moartea unui soldat.

Rugăciunea poate de acolo a plecat pentru vecerniile noastre: dintre inima și tunica lui, a lor, a tuturor cari au îmbrăcat-o înainte și după el.

Frumoasă este Doamne moartea soldatului. *Soldatul să nu-și amâne moartea niciodată. S'o spunem asta tuturor.*

Și pe copăile pruncilor să punem, întâmplător, un giulgiu cât mai alb, peste care viața copilului să însemneze moartea soldatului. Cântece de leagăn unde vor fi? (Să piară cântece de leagăn); și presărate numai sub piciorul lui, să înfrângă dela început cântecul iadului, cântec de leagăn.

Atunci Tatăl își va prizoni copiii pe fereastră, îi va desbrăca de hainele prea frumoase soldățești, le va atârna epoleții în dosul stelelor ca niște viori adormite și le va spune:

Veniți copii rătăciți. Veniți în modesta mea casă, dar aruncați-vă jos ochii și urechile. Să n'auziți, să nu vedeți vre'un nou luptător ce v'ar ademeni pentru sabia lui, care, apoi singură va veni la mine.

Veniți fără conștiință, pentru ca aici să nu mai greșiți. Veniți fără conștiință să nu-mi incendiați dintr'o greșală pe care nu v'ași mai ierta-o ghirlandele sălilor de nuntă ale mireseilor cerului.

Veniți copiii mei.

Și ar sbura soldații ca niște păsărici albe —
peste giulgiul dimineților din ceruri.

Cântecul de leagăn îl vor gunguri bătrânii numai,
ca o ultimă rugăciune, ca o desăvârșită
farsă zilelor cu fapte ascunse.

LEGENDE

Eram doi frați într'o pădure mare. O noapte desăvârșită ne umplea inimile de dor și bucurie.

Dar nu știu de ce ne bucuram. Poate răceala cerului înjosit de spectacolul măreț al pădurii; poate transparența inimilor noastre ne libera pentru un moment de îndatoririle omenești.

Se mai poate ca bucuria să nu fi fost a noastră și din pricina dorului, inexistentele pajiști cerești să se oglindească în nebunia unui străfund necunoscut.

Cine știe ce putea fi cu noi atunci? Ce neghioabă singurătate!

Cerul era jos, jos de tot. Febra depărtării lui însă, ne biciuia obicinuința și ochii. Se cobora tot mai mult cerul peste noi, iar noi frații, doi frați, colindam o pădure mare, aruncând dupe

noi hainele, lăsându-ne sufletele să se odihnească liniştite ca nişte gândaci negri în scorbura unui copac.

Am colindat pădurea atunci ca nişte copii sburdalnici.

Ne-am bucurat de pădure, ne-am bucurat de noapte şi frunzele erau liniştite, păzeau cu grije gândacii negri somnoroşi.

Şi pajiştile se arătau; creşteau pajişti şi smochini în inimile noastre odihnite.

Pădurea mare încremenise deasupra noastră şi cerul surprins de florile smochinilor, împresura inimile noastre le cobora peste gândacii negrii adormiţi în scorbura copacilor neclintţi.

Noaptea era tot mai mare şi pajiştile creşteau şi smochinii rodeau din dorul nopţii, din fuga cerului înjosit de măreţia pădurii.

Eram doi fraţi; ne-am întâlnit scuijând dimineţile, jicnind florile dimineţilor pure.

Apoi ne-am pierdut.

*

Nu mai deslușesc nimic din miile de hecatombe și prejudecăți cari împiedică viața haimanalelor și le-ași sdrobi dacă n'ași avea amenințarea grozavă a pedepselor prea multe de care sunt pândit.

Le privesc, le am în față și peste ele se împletesc luminișuri, trecute și inutile vieți ale sfinților părinți sau alte categorii de sfinți, cari n'au ajuns, cu toată universalitatea spiritelor lor, să egaleze viziunea de apocalipsă a unui ucigaș, stăpânitoare și creștină.

Am căutat pretutindeni, pe stradă, pe câmpii, în păduri, sau sub boltele bisericilor slujite sau neslujite, bobul acela de meu al îndemnului sau al destinului.

Și am găsit numai nume, de arbori, de oameni și de sfinți.

Vuiau numele lor în toate părțile și picau apoi numele singure, stricând armonia imaginii pământului neclătinat.

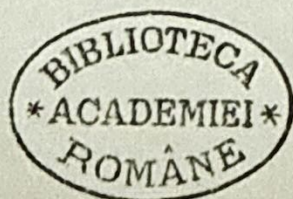
N'am știut cum să le răspund. Am rămas mut

în fața imenselor perspective pe cari hecatombele stăruiau să mi le evoce, pe cari vuetele sinistre ale numelor rostogolite categorii peste categorii mi-au înlăturat și ultima cârje (neapostolică), ultimul sprijin al mâinilor, al picioarelor, al aspirațiilor mele drăcești.

Apoi..., apoi ce să fac? O flamură aștepta, un steag să mă salveze, câțiva trompeți cu ochii ageri și cu bastonul de scamator pitit în ranița în care mâine, sfinții își vor reclama întâetatea.

Și am plecat atunci mai departe ca un disperat. Vroiam să mă mântui și cercetam motivul. Am căutat un sfânt care, din plictiseală, să mă ia sub protecția lui. Și n'am găsit. Dar dacă-l găseam cum ne puteam oare bănui intențiile? Și cum ne înțelegeam?

Iată sunt în fața unei mănăstiri. Hm!, ce ciudat este clădită. Zidurile altarului, ca și când s'ar sforța să iasă de sub protecția gravă a edificiului.

Uşile masive ascund jocul spiritelor închipuirii noastre. Ia să le deschid. Un mâner aproape grosolan mă împiedică.

Se deschide uşa singură, — iată-o —, şi într'un slujitor plin de demnitate văd cheia celor mai adânci prăbuşiri.

S'a deschis parcă o grotă; ochii lui negri de cari, poate de ei, atârnă o barbă frumoasă şi dincolo de ei, Sfinţii stând să lunece din culorile râncede.

Să rămân să mă mântui aci. Şi poate să continui, împreună cu demnul slujitor, o experienţă tristă, experienţa singurătăţii plictisitoare a sfinţilor la cari vin să mă izbăvesc.

Martie 193..

Am auzit astăzi pe stradă vorbindu-se chestiuni grave.

Intelectualii pronunțau tot la două minute: „integritate“, „ideal“, „rezistență“ și fluturau batistele colorate pe lângă nasul lor plăpând.

Țăranii i-am auzit mai apoi. Vorbeau despre beție. Numai de beție.

Țăranul român este cel mai Dumnezeuesc om. Seninătatea ochilor lui întinde orizontul pământului românesc până la marginea nimbului sfinților stând să-l cuprindă.

În ziua asta europeană, sinistră, în ziua asta românească, cu cerul depășit de aspectul lui prea omenesc, un cer parcă intuit de existența suspectă a zeilor, apoi, devenit liric între liniștea câinilor și dezechilibrul cerebral al oamenilor, numai grupurile țăranilor români mi-au dat asigurarea unui destin mare care să ne ducă spre cântecul nostalgiilor împărătești.

Împărăția spiritului românesc, ce zace sub lespezile ascunse ale ochiului rece, mitologic.

Cari vor fi inteligențele tuturor acestor cram-

ponări, peste cunoașterea celui mai infim semn al destinului?

Va veni cândva cântarea de mir a Acatistului și toate inteligențele dimpreună cu mâinile noastre se vor supune liniștindu-se.

Dar până atunci? Până atunci va continua războiul orb al nostru cu pietrile cioplite sub semnul crucii. Și băiguind, încălzit de soare sau depășit de ale tale, să-ți parodiezi vocile somnului:... „Le vie n'a qu'un charme vrai; c'est la charme du *jeu*. Mais s'il nous est indifférent de gagner ou de perdre“ (Baudelaire).

„Dumnezeul Luminilor și lumină necuprinsă“

„Carte de blestem“ Arnota.
cit. Pr. Bălășel. — Pr. D. Cristescu.

Ultima iluzie a cerului meu, ultima nădejde a mâinilor mele cari așteptau iluziile cerului multe, se sfârșește acum în... simboluri și în metafore.

Aștept așa, cu „Dumnezeul Luminilor“ în inimă, blestemele duhovnicilor, apoi dracii furisându-se în așternuturile noastre să ne fie căpătâiu insomniilor.

Și așa, *îngerii răi* să se pogoare ca untdelemnul peste apa limpede a cuvântului dela început.

Ce farse netrebnice stăpânesc „viile Domnului“?

„Să fie ei între oameni tremurând ca ucigătorul de frate Cain. Carnea trupului lor lovită de lepră și bube puturoase, de vii să-i mănânce viermii. Vracii să nu-i poată ajuta. În pustie să

locuiască și om cu ei să nu trăiască. Să se încingă ei cu blestemul ca și cu un brâu.

Să intre blestemul în oasele lor ca untul de lemn și să fie blestemați și cu blestemul din a doua lege.

Pietrile să se sdrobească, fierul să se ruginească, lemnele să putrezească, *iar trupul vrăjmașilor noștri să nu putrezească*, să nu mucezească de împuciciune rea să pută și să fie blestemați și afurisiți și de mine, sluga lui Hristos Dumnezeu și Tatălui, — preotul și duhovnicul. Amin“.

În această clipă am încetat să mai am vre-o îndoială asupra afacerilor cerești.

Mă închin poezilor și le dăruiesc hainele mele, le dăruiesc ghetele mele, să meargă peste morminte, peste destine, să cânte, iar filosofilor le dăruiesc un pic de anafură din credința mea înșelată de altarele în care am intrat cu umilință să mă mântuiesc.

*

Abia în agonie, — bănuiesc, — ne vom da seama de enormitatea greșalelor oricăror stăruințe, oricăror credințe.

Este absurd și cu timpul va deveni inacceptabil sistemul acesta practicat în virtutea coloriei vaselor sanguine: viața cu orice preț.

Sfârșitul ne va învăța cum trebuie să lichidăm și cu câtă grabă.

Dar va fi oarecum târziu.

„Credința te mântue” îmi șoptesc spiritele. Cum te poate mântui credința? Și ce categorii de credință să fie?

Credința în Dumnezeu: teama sabiei atârnată deasupra capului. Dumnezeu ne-a dat totul în afară de credință. Această prezență, această obligativitate a existat numai în teologie, deci în burțile oamenilor.

Teologia a pervertit orice conștiință a infimului bob de Dumnezeu, de infinit, ce rățăcea prin-

tre oameni, (inclusiv printre sociologi, popi și miniștri).

Credința în Dumnezeu a devenit — și nicio-dată n'a fost cred mai mult decât o încăpățănare, o lecție repetată la lumina zilei.

Această credință în Dumnezeu prevestește adevăratele dimensiuni ale apocalipsei; mai bine spus, consecințele cari vin ca o fatalitate oarbă.

În Dumnezeu nu trebuie să crezi. În Dumnezeu nu poți crede. Nu Îl poți așeza înaintea.

Acțiunile rituale, tipice, — recunoașterea unei săbii cu o sută de tăișuri deasupra capului, este credința?

„La început a fost Cuvântul“ și cuvântul era credință.

Cu ce superficialitate ne-am obicinuit a ne împăca naivitatea și teama de Dumnezeu.

Imperiul cuvântului este imperiul luminei desăvârșite al faptelor la lumina zilei.

Credința este atât de aproximativă în fiecare dintre noi! Și este numai credința dela om la om, adică faptul existenței organice a insului în fața celuilalt.

„Cred într'unul Dumnezeu A Tot Știitorul“. Ne declinăm orice răspundere și admitem ceeace nu putem constata cu sufletele noastre, chinuite, în căutarea celei mai intransigente necunoscute.

Ar trebui să mă consolez (după experiența altora), căutând în inima mea totul și nimic în afară de ea.

Dar privind prea atent înlăuntru nu mă voiu prăbuși în abisul ei?

Am căutat credința sufletului meu și n'am găsit-o decât în cântec și în majestatea mută a muntelui. Credința mea se mai găsește în mormântul fratelui meu otrăvit de zările unei dimineți splendide dintre anotimpuri.

Și așa numai întâmplări.

Credința mea o mai pot găsi în numele celebre ale sfinților și în agonia tristă a florilor.

Mi-e teamă să gust de data aceasta, ca un Adam modern ce sunt, dintr'un fruct neoprit și necopt: credința în Dumnezeu.

Suntem puși la o nouă încercare. Orice imprudență ne poate fi fatală. Iar Isus nu se va mai coborî a doua oară pentru noi, din teama că acum, la oarecare maturitate oamenii, să nu-l „admită în unanimitate“.

POEZIA ZEILOR, A SFINȚILOR ȘI A NOASTRA

Ași putea zice: zeii au fost contemporanii lui Dumnezeu; au fost îngrijitorii noștri dintru început.

Sfinții i-au urmat. Sfinții au fost contemporanii noștri ai oamenilor.

Zeii au premers poezia și veacurile. Sfinții premerg moartea veacurilor, au premers lacrimile și odihna supărătoare, inadmisibilă, a vecilor.

Dacă vrei să cauți urmele zeilor le găsești ușor.

Nu este nevoie să alergi la mitologie, nu-i găsești nici în vre'o istorie și în nici-un fel de „tratat” despre cele cerești.

Ei continuă să trăiască printre noi, peste tot, deopotrivă.

Acești contemporani ai lui Dumnezeu nu ne-au părăsit niciodată, cu toate că și-au sfârșit mandatul.

Deschizi, de pildă, o pagină din Knut Hamsun și te afli față în față lor.

Coridoarele nevăzute, ceasurile târzii, porumbii săgetați, sau peisagiul infinit, sunt toate elementele zeilor.

Și dacă vrei să le simți mai mult prezența lor, gândești-vă la stânca pe unde-și păstorea Acteon zilele și unde Diana răsbunătoare l-a făcut să și le piardă.

Poate una și aceeași stâncă în fața căreia Knut Hamsun, își orânduia liniștea și tristețile: „...și nici-un strigăt, nici-o vorbă de om nu s'auzea, doar vâjâitul înfundat peste capul meu. Departe de tot se ridica stingheră o insulă stâncoasă; când se ridica asupra ei marea, se înălța ca un vârtej nebun, nu, ca un zeu, marea care se ridica picurând, și privea peste lume și sforăia din nări așa încât părul și barba îi stăteau roată împrejurul capului“.

Am impresia că privesc prin același pios ochian al lui Ovidiu.

Și că mășor tot aceleași începuturi, aceleași rugăciuni și cântece înghițite de înserări, de întunerec.

Ne vor ajuta oare aceste daruri în casa visurilor? Ne vor recunoaște? Le vom putea pipăi?

Sau poate și Sfinții ne vor părăsi atunci, rămânând cu nostalgice drumuri către Dumnezeu?

Să cerem de pe acum îngăduința de a fura un pahar numai, plin cu furtuna patosului lumesc.

Nu știu dacă istoria, cu toate războaiele și gloriile împăraților va ajunge să însemneze vreodată atât cât însemnează deapururi amurgurile în care trăiau zeii.

Toată lumea, cu toate faptele ei logice și ilogice, se strânge și le strânge pe toate, rămânând într'un punct, atât de precis, într'o viață atât de orizontală, încât te obosesc și cazi îmbătrânit la fiecare încercare de a rămâne într'o copilărie vecinică.

Poate că dorința fiecăruia dintre noi a fost să

rămânem copiii, să rămânem sub imperiul tainicului îndemn care ne pune în acea teribilă indiferență față de tot ce era sens sau lipsă de sens sub ochii noștri.

Așa au trăit numai zeii și sfinții. Oare zeii și sfinții s'au întâlnit vreodată? A patronat vreunul din ei actele celuilalt?

Dar zeii sunt consecința unor atribute desăvârșite.

Zeii sunt oameni așa cum i-a închipuit și cum i-a vrut Tatăl ceresc.

El n'a vrut să facă oameni celebri. Nu s'a gândit, cred, niciodată, să facă un Alexandru Macedon, un Napoleon Bonaparte sau chiar un Pasteur sau Pickard.

În schimb cununa de mir a vieții a dăruit-o într'o zi fără soare, tainic, unui stăpânitor mereu ascuns de unde vor plecă toate.

De unde au plecat zeii și unde se întorc sfinții.

Unde cântecul se odihnește amuțit. De aci pornesc greșalele zeilor și numai din întâmplare.

Nimic și nimeni nu le mai rânduiește viața lor consumată în muzică și în vis.

Toate raporturile raționale ale unei existențe cu finalități, sunt cele mai disperate și mai păcătoșite acte.

Nu poți încăpea atâtea elemente concrete și nici explica sau trăi disocierile din afară sau dinăuntru, nu poți determina orizontul spațial și nici hotărî asupra unui sentiment de unanimă trăire.

Și așa; porți povara unor ecuații pe care le poți rezolva mai curând, mai târziu, sau nici-odată.

Pătruns însă odată de o mare, de o năvalnică pasiune de cuprindere și melancolie, pătruns — dacă vrei — de o iresponsabilitate (iresponsabilitate față de actele tale permanent determinate sau nedeterminate) intri în realitatea morții pe care trebuie să o cuprinzi pasionat. Și din această realitate a morții — premersă de

amurgurile întoarse — ești lucid pe toate drumurile minunățiilor lumii. Bucuria pe care o ai atunci, și care te ajută să te echilibrezi, este singura care te mai face să te recunoști om. Incolu nu mai ai nici-o singură legătură cu atributele unui zadarnic început și sfârșit.

Bucuria care te apropie de cer, care te apropie de sfinți și de „acțiunea“ lor peste capetele noastre.

Altfel nu mi-ași putea închipui geografia pe care niciodată n'au învățat-o *Jupiter*, *Neptun*, *Acteon* sau *Apollo*, geografie închipuită și trăită odată cu melodia stinsă în amurgurile ochilor de paseri.

De acolo s'a născut poezia încununată de atâtea neliniști, de atâtea mirări.

Popasurile zeilor au fost totdeauna pământești.

Nimic nu i-a putut despărți de păcatul nostru, păcat nedesăvârșit de ei, dar consumat de disperarea lor. Disperare numai de Apostoli și de martiri ajunsă.

În timp însă ce Apostolii și martirii, propovăduiau și renunțau, — se dăruiau, — zeii mărturiseau ființa lor, în cele mai largi și mai pline aspecte, dăruind.

Eroii au de ales între a fi *zei*, sau a deveni *cadavre*.

Pentru contemporaneitate primii sunt nebuni; iar ceilalți, — cadavrele viitoare — înțelepți.

Pentru posteritate aceștia din urmă, rumegătură spirituală.

Pentru Dumnezeu primii contează atât cât pentru oameni revărsatul zorilor, ceilalți... tristețea amurgului.

Dar ce vom avea de făcut cu cadavrele zeilor?

Nebunii, nebunii să răspundă! Până nu-și vor rosti cuvântul înțelepții.

Într'o zi m'au încolțit vânățiile munților într'o singurătate mistuitoare.

Vecinicia era mai departe decât oricând de

mine. Și atunci n'am priceput de ce îndrăgostiții se sinucid, de ce noaptea învinge ziua și ziua suprimă noaptea, de ce răul și binele nu sunt frați.

Nu mai admit acum nici-o conveniență.

Vreau să mă bucur numai de munte, de singurătate, de aromele liniștilor mele domestice.

Dar muntele îmi respinge bucuria la care aspir.

Mă respinge și pe mine, mă ridiculizează.

E mut muntele și e munte. Știe că-l părăsesc, deaceia nu mă absoarbe de câte ori viu la el.

Numai sălbătăciunile nu-l suspectează deaceia rămân acolo. Plec deci. Plec să mă sinucid lent cu pretextele zilelor de jos, și să tremur cuprins de neînțeleasa spaimă cu care iudeii au primit surprinși pe Isus Nazarineanul.

Decembrie

Au început iar să lunece spre noi, ghirlandele negre, nevăzutele ghirlande, mistuitoarele...

Din nou învăluiesc ochii fetelor și le mână spre fantezia albelor zăpezi de nicăeri.

Căutăm lucrurile tari și nu le găsim, căutăm faptele cerului puternice și nu sunt.

Dumnezeu asvârle degetele Lui peste noi, degetele Lui prea moi le simțim peste umerii obrazilor arși de nerăbdarea morții, de înspăimântarea întunerecului și ne familiarizăm cu degetele Dumnezeului Prea Mare, care ne încântă, care ne rostogolește, care ne minte..., care ne deschide și ne închide ochii noștri domestici, cum se încântă, și se deschid și se închid treizeci și unu de ochi, treizeci și una de descântece ale lui Decembrie.

„Bucură-te ceeace luminezi marginile lumii!“.

Nu simțiți pustietatea luminii? Nu simțiți amenințarea conștiințelor voastre în marginile necuprinse ale luminilor lumii?

Dar ne 'mbătam cu sublimul lor și păcătuim cu simbolurile al căror simbol înși-ne suntem.

„Bucură-te prin care se închină Ziditorul“.

Și ducem povara păcatului dintâi, pe care l-am organizat, pe care îl știm, pe care îl ascundem și îi punem jur-împrejur florile albe ale înțelepciunii, cari sunt multe și mai frumoase decât o simplă foaie de viță.

Strângem pumnii, îi strângem tare, încrucișăm inconștient brațele și ne păcălim cu somnul și cu visele.

„Bucură-te semnul adevăratei bucurii“.

Imposibil. Mă exasperează, mă înfricoșează această pregătire a morții ce va veni, această prelungită agonie.

Chiar martirii n'ar rezista acestor pedepse pe cari le plătim cu inima noastră, cu absența noastră la cele multe bucurii ale cerului.

„Bucură-te prin care răsare bucuria. Bucură-te prin care pierе blestemul“.

Parcă toate cele sfinte ar fi niște cataracte de metafore prinse ca stalactitele, mărgеle sub respirația Dumnezeuului.

Blestemele și bucuriile sunt permanent în funcție de zei și de sfinți.

Și zeii și sfinții luptă cu blestemele de când sunt sfinții și blestemele.

Am văzut din această luptă învingând blestemele, dar niciodată sfinții.

Parcă e un făcut, un aranjament diabolic. La care Dumnezeu a preferat să rămână la o parte.

Dealtfel în lumea sfinților, blestemul este un element foarte frequent.

Cel puțin tot atât cât misterul cu care și-au învăluit prudent gesturile, actele.

„Bucură-te ceeace ești rană diavolilor de mult plâns.

„Bucură-te, ceeace ai născut lumina cea nepusă.

„Bucură-te ceeace n'ai învățat nici pre unul în ce chip a fost.

„Bucură-te, ceeace covârșești mintea celor înțelepți.

„Bucură-te, ceeace luminezi gândurile celor credincioși.

„Bucură-te, mireasă pururea fecioară“.

ICOS 2

ACAT. MAICII DOMNULUI

Ași vrea să-mi apropiu buzele de cer și să sorb licoarea morții, care tot de acolo vine, s'o sorb pentru toate inimile chinuite de regulele Sfinților și de cântecele lor.

În seara asta, în care azururile sunt pierdute în cine știe ce pocal drăcesc, încerc să prijon învățăturile, luminile și gândurile celor prea cre-

dincioși și să le arunc — mere putrede — în spectacolul „covârșitor“ al unor derbedei desculți cari traversează în goană câmpia din fața ferestrei mele. Sau să le rostogolesc în liniștea unei arene ce-și așteaptă visând, gladiatorii.

Apoi să plec capul umilit, să simt cum cutreeră înlăuntrul meu vânturile seci, pene ale diavolilor, tovarăși ai singurătăților celor prea fericiți.

— Bucurați-vă, bucurați-vă oameni buni,— va fi apoi strigătul ciudat al ușuratecului rușinat de umilința mea. Ultimul păgân a fost învins de cele cerești.

Și au trecut astfel alte 365 de zile.

De unele dintre ele m'am rușinat și le-am ascuns. Altele n'au avut alt adevăr decât acela din ochii buni ai câinelui meu, care m'a cunoscut tot mai mult, fără ca eu să-i pot descifra cum se cade o singură clipire.

Ochii lui grei, parcă sprijină tot cerul, toată seninătatea și toate furtunile cerului.

Sfinții și zeii cărora de multe ori ași fi vrut să le plec viața, au rămas tot atât de străini, poate din pricina bunului meu câine, poate din pricina caldelor amurguri ale prieteniei mele cu Bob, nemuritorul Bob, căruia-i simt acum pânza țesută cu îndrăsneală între lumea lui și aceia a lui Dumnezeu.

Li văd picioarele lunecându-i fărâmițate peste faptele mari ale secolului, ca niște rugăciuni seci peste impunătoarea barbă a unui evlavios pustnic.

Ochii lui mici, insesizabili, iscodesc fundurile pământurilor, cu încăpățânarea tăcerii lui dela lumina dintre zorele și din moarte, aceiași...

Uite zilele astea cum se duc în farmecele din oala la prima fiertură.

Se duc toate cu duhul copacilor și cu somnul netrezit al nopților, al anotimpurilor.

„Bufonii durerilor“, oamenii, se păcălesc viețuind.

De aceia poate, Hypatia, trimisă de mine să spioneze porțile raiului nu s'a mai întors.

Se mai poate ca Bob, să-i fi aținut calea și să fi convertit-o la tăcerea lui.

Acolo n'or fi rugăciuni și nici milă. Este mai bine acolo. Osanalele s'or sfărâma la orice încercare de cânt și arta va fi lăsată pentru bolognoacele eternelor zile din împărăția neștiuților zei.

Mi se pare că acest nesfârșit joc al zilelor, ne-a trezit instinctele și ne-a mânat orbește spre grelele punți ale Paradisului.

De acolo a purces păcatul sfânt și acolo se întorc fecioarele păcălite.

Am văzut vre'o câțiva oameni lângă „corpul neînsuflețit” al unui om de-al lor.

Aveau în priviri un evident semn de imbecilitate și în mișcările trupului, în gesturi se vedea ceeace se numește în vorbirea obicinuită o *resemnare* „a sufletului”. O împreunare mai cordială

de imbecilitate și resemnare nu mi-a fost dat să văd decât la vaci.

(Ochii vacilor au uneori ceva înduioșător).

Și oamenii ăștia parcă erau „minați” de un destin al vacilor celor multe.

Cadavrul superb în neființa lui, suportă o floare albă și lacrimile și jalea trivială a oamenilor lui.

Moartea ajută câteodată „supraviețuitorilor” să-și arate adevărata față.

Abia atunci poți să ai o clipă de sinceritate și să te sinucizi.

Să renunți adică la melodiile cari te leagă de cerul ucigaș, să renunți la florile cari și-așa vin singure să-ți batjocorească stârvul plin de împușciunile blestemelor — (florile alcătuesc expresia artistică a disprețului cerului față de viețile noastre — bietele).

Și pe urmă? Pe urmă să devii superb alături de trivialitatea celor cari vor mai avea curajul să repete scena.

Și din putreziciunea stârvului tău să onorezi
— dela înălțime — cu o înjurătură, pământul.

Cine a avut curiozitatea să vadă o femeie murind, a avut desigur impresia că și în agonie și în moarte ca și în viață, femeia este aceeași.

De fapt așa și este. Nu știe de unde vine și unde se duce niciodată.

Poate pentru că în ființa ei colcăie anticipația tuturor instinctelor pământului.

*Gloire et louange à toi Satan, dans les hauteurs
Du ciel, où tu régnas, et dans les profondeurs
De l'Enfer, où, vaincu, tu rêves en silence.*

*Fais que mon âme un jour, sous l'Arbre de science,
Près de tois se repose, à l'heure où sur ton front
Comme un Temple nouveau ses rameaux*

s'épandront

(BAUDELAIRE)

Mă chinuește o tristă curiozitate: aceia de-a
ști în ce fel înțelege diavolul să participe la
agonia noastră.

Din moment ce ne paște ideea fixă că fiecare
dintre noi avem un înger protector — și probabil
că așa este — de ce n'am admite în aceiași mă-
sură, de ce n'am pricepe că avem și un diavol
păzitor al comorilor lui pământești.

În definitiv el este direct interesat.

Fiecare părticică din întunerecul atât de stă-
pânitor este exclusivitate drăcească.

Fiecare părticică din neputința noastră, din

„minunile“ celebre, universale, ale inimei noastre, sunt acțiuni tari, în lirice jocuri de umbre, ale aceluia care mizează mai mult — dracul.

Agonia ne este cumpărată de cer prin ispășire, prin moarte, — dar răscumpărată de stăpânitorul tainelor întunerecului și menagerul conștiinței noastre, pe mărunțișuri, pe cioburi, pentru visuri și descânțece.

Când te gândești că la o adică toată grădina sângelui tău devine un codru de lupte între sfințenie și tainele întunerecului, nu știi de partea cui să te mai dai.

În agonie câștigă ei deopotrivă și carnea trupului tău cântă dorul limpezimilor pierdute șovăelnic.

Ăși vrea să-l chem pe Bob, aci, acum, să-mi pună între vrednicia celor neștiute atotstăpânitoare taine și moartea căutătorului lor, pecetia înțelepciunii lui înmărmurite, superbă, — tăcerea.

Și să ascult în aromele florilor ofilite, alături de, părăginitele grădini ale somnului nostru treaz, ale Paradisului, cum se desghioacă unghiile picioarelor lui Dumnezeu între pereții putreji ai inimilor noastre obosite.

Apoi să aștepți cu altă resemnare, om bun, să vină zilele, trei sute șase zeci și cinci și multe altele poate, să le petreci spre margini, pentru simboluri, pentru închipuiri, în onoarea jalnicelor rugăciuni ale urâtului nostru atât de prețios.

SFÂRȘIT

PREȚUL : 60 LEI